

Κοζῆμ Ρωμάνορος περιῶ
φωτίζων ἔχην φωτεινά,
λεοντιδεὺς ἀνίσπερος ἄστρον οὐρανὸν κυλλεταί
καὶ πάει κι' ἀναλλεται
μέσα ἴσῃς Πόλις τὸ Γυλόζ καὶ μέσα ἴστ' χαρέμι
καὶ τὸ Ντιβάνι τρυμί.

Ἄνοιξετὰ τὰ μάτια σας, περιῶ κοζῆμ Θανάσης,
ἀστὴρ παιδείας φωταυγούς, τῶν ἀνάσσαν ἀνάσσης.
Ἐμπρός του σκύβει κεκυρῶς
ὁ κύριος τῶν λογάδων,
ἰδοὺ τῶν φῶτων σας τὸ φῶς
καὶ τὸ ἀδὲ τῶν ὀφθῶν.

Σὲ μοναστήρια καὶ σχολὰς περιλαμπρῆς μαρμαίρει,
τρίβουν νταυλοκαλόγερσι μ'προστά του τὸ πιπέρι,
ἴστ' διὰ τὰ του μονῆς της ἀνοίγει κἀθε πόρτα,
πρὸ τούτου πᾶς λεοντιδεὺς διάττων μένει νάνος,
τοξεύει τὰς ἀκτίνας του κατὰ τοῦ Διλαπόρτα
καὶ πάει κι' ἐξαμιζεται ἴσῃς Ἀθηνᾶς τὸ κράνος.

Καὶ θαμβόναται καθεὶς
καὶ φωνάζει θαμβωθεὶς:
ἄστρο μου κειροστό,
οἴγγε μου νὰ περπατῶ,
νὰ πηγαιῖν ἴστ' Σχολεῖα
νὰ μαθαῖνω γράμματα,
πιτροπόλεμ, βιολελί,
κι' ἄλλα τέτοια πράγματα».

Μὰ ποιοὺς ἀστέρας νὰ σᾶς ἴπῳ καὶ ποιοὺς νὰ δεῖξω πρώτους
ἀπὸ τοὺς διαλλέσαντας τὸν παγατὸν τοῦ σκότους;
Ἴδετ', εὐθάνου ἀμετροί, πυκνοί, παντοειδεῖς,
κι' ὁ τῆς Ἑλλάδος οὐρανό,
ὁ κυανοῦς, ὁ φωτεινός,
πυροῦται μὲ διάττωντας καὶ μὲ λεοντιδεῖς.

Ὁ Φα.— Φωνὴ μακρῶθεν ἀντηγεῖ
καὶ διελεύθ' ἡ πλάνη,
καὶ τῶν ἀστέρων ἡ βροχὴ
ἴστ' ἀμάτια μας ἐράνη.

Σὺ τὰ στραβὰ μας ἀνοίξεις, φωνὴ τῶν μυστηρίων,
κι' ἴδαμε φῶς ἀληθινὸν
κάτω ἴσῃν τῶν Ἀθηνῶν,
τὴν γῆν τῶν φῶτων, τοῦ πυρὸς, τῶν ἀσφῶν πυρεῖων.

Ὡ Περικλήτο μασκαρᾶ,
ποὺ κάθεται κι' ἀστρονομείς,
τώρα φανῆκαν καθαρὰ,
τώρα τοὺς ἴδαμε κι' ἐμεῖς.

Ὅσοι κι' ἐγὼ, μὰ νὰ καὶ σὺ, ποὺ ψάχνεις ἴστους αἰθέρας,
γὲ' αὐτὴ τὴν στραβομάρα μας μᾶς ἔπρεπαν βραβεῖα,
τόσον καιρὸ δὲν βλίπαμε μ'προστά μας τοὺς ἀστέρας
σὺν νᾶχμας, βρεῖ Περικλή, τὰ μάτια του Τωβία.

Σπάδες τὸ ματοκιάλι σου
καὶ κτύπα τὸ κεφάλι σου.
Τόσοις ἀστρονομίαις μας ἐπήγγανε τοῦ κάκου,

καὶ τώρα, Περικλήτο μου, βλέπε τρίγῳρα κι' ἄκου
πῶς πέφτουν οἱ λεοντιδεῖς μὲ σμυρβαλίον βροντόν
ἴσῃν πλᾶσιν τῶν λεόντων,
ποὺ ἴστου πολέμου τὴν βροντὴν
κούφους τοὺς πόδας ἀφροντες
ἐπέταξαν τὴν λεοντὴν,
κι' ἴδαμε τότε χαίροντες
καθένα λεοντόκαρδον τῆς ἡμῶς πατριότην
μὲ τὸ Ρωμαϊκὸ πετοῖ, μὲ τὴν ὄρνερ τὴν πρώτην.

Ἴδου, πετοῦν ἀμέτρητοι καὶ μέτρα σὺν ἴμορρῃ,
ἰδοὺ κι' ὁ λέων ὁ λευκός, ὁ μάρμαρα-Θωδορῆς.
Ποσάκις τὰς ἀσπίδας μας μὲ τοῖτον δὲν ἐκρούσαμεν,
ποσάκις δὲν τὸν ἴδαμε κμωνιδῶς παλαιόντα,
καὶ ἴστὸν βαρὺν τοῦ βρυχηθῆν βρυχώμενον ἡκούσαμεν
κι' ἐκείνον τὸν μαρμαρίνον τῆς Χαίρωνεῖς λέοντα.

Προσέρχεται θημοειδῆς
κι' ἐκ τῆς οὐρᾶς του κρέμονται
ὄλ' οἱ λοιποὶ λεοντιδεῖς
καὶ κρεμάσμενοι βρέμονται.

Περ.— Τώρα κυτῶ λεοντιδεῖς, τώρα κυτῶ διάττωντας,
παρερχομένους, πίπτοντας, φωτίζοντας, φρυάκτοντας,
τώρα καθεὶς λεοντιδεὺς, τώρα καθεὶς διάττων
βρυχᾶται κι' ἐξαμιζεται ἴστου Μωῦσῃ τὴν βάτον,
τώρα μὰ σπῖθ' ἀπὸ τοῦ πῦρ τῶν διαττόνων πέριω,
τώρα τὸ τηλεσκοπίο σκῶνος καὶ οὐ ὄρω.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ἀκμῆρος ὁ γάμος τοῦ γνωστοῦ Διονυσίου Ρηγοπούλου,
Καθηγητοῦ διαπεποῦς τῶν μαθηματικῶν,
μὲ τὴν Μαρίκαν τὴν ἀβρᾶν, κόρην Κωνσταντοπούλου,
ἐπύραστον εἰς χάριτας κι' εἰς πλοῦτον ἡθικόν.
Κι' ὁ Φασουλῆς ἀνάμεσα οὐ τόσου ποδογύρους
μ' εὐχὰς τὸ ζευγος ἔρρανε πολλὰς καὶ διαπύρους,

Νέον Ἰωδῶτον μουσικόν
καθ' ὅλα καλλιτεχνικόν

τῆς Λόττνερ τῆς περιφανοῦς κλειδοκυμβαλιστριάς,
ὅπου λαμπρὰς ἀνεδείξεν ὡς τώρα μαθητριάς.
Ἐγκάινια μετὰ πομπῆς ἐτέλει' ἐξαιρετοῦ
κι' ἦτο παρῶν κι' ὁ Φασουλῆς ἐν μέσῳ τοῦ μουκίτου.

Ἐποδηματοποιεῖον Ζωιγοπούλου θαυμαστόν,
πρῶτον ὄλων τῶν γνωστῶν,
εἰς τὸν δρόμον τοῦ Σταδίου, ἀριθμὸν ἐξήντα φέρον,
τύπος χάριτος καὶ τέχνης τῶν εἰδῶν τῶν νεωτέρων,
γὰ μικροῦς καὶ γὰ μεγάλους, γὰ κυρίους, γὰ κυρίαίς,
στερεοῦς καὶ κομψότης, τζόγιας καὶ κοκεταρίας.
Ἐκεῖ βρῖσκει κάθε ποῦ τὸ παπούτσι ποῦ τοῦ πρέπει,
χαίρεται κανεὶς σ' ἐκεῖνο τὴν πατούνα του νὰ βλέπη,
μῆτε ρίξο δὲν σοῦ κάνει, μῆτε κἀλο σγαμένο,
ἴστὸν Ζωιγοπούλου παπούτσι κι' ἔχε το καὶ μπαλωμένο.

Τὸ γραφεῖον τοῦ Ρωμηοῦ μας, καρλαπίνα πατριώτου,
ἀριθμὸς τριανταεπτά, εἰς τὸν δρόμον τοῦ Διδότου.